

EĞİTİM-İŞ TARAFINDAN
3 ŞUBAT 2016 TARİHİNDE DÜZENLENEN
SABİH KANADOĞLU ve ONUR ÖYMEN' İN SUNDUĞU
“ANAYASA TARTIŞMALARI VE İKTİDARIN DIŞ POLİTİKALARI”
PANELİNDEN DERLENMİŞTİR.

**NEDEN
ANAYASA
YAPILAMAZ
?**

**NEDEN
ANAYASA
YAPILAMAZ?**

Eğitim İş

EĞİTİM VE BİLİM İŞÇİLERİ SENDİKASI

YENİ ANAYASA YAPILAMAZ!

AKP iktidarının Anayasa konusunu gündeme getirme amacının kişisel hak ve hürriyetler, siyasal, sendikal vb diğer hakları güvenceye alma ve bu anlayışa bağlı alt düzenleme yapmak değildir.

İktidar 12 Eylül 2010 referandumu ve diğer yaptığı anayasa değişiklikleri ile amacının antidemokratik yasaları değiştirmek olduğunu açıkça göstermiştir. Yaptıkları ve yapacakları tüm değişikliklerle yasama , yürütme ve yargıyı iktidarın daha da açık tek adam yetkisine bağlanan bir düzenlemeden başka bir şey değildir.

Bağımsız olması gereken kurulların (RTÜK, SPK, BDDK, EPDK, KİK, YÖK, MB, TOPLU KONUT vb) iktidarın etkisi altına alındığını tüm gerçekliği ile görülmektedir. Bağımsız olması gereken yüksek mahkemelerin oluşumu ve işleyişi de iktidarın çağdaş hukuk devleti değil diktatör yal bir anlayışın özlemi içinde olduklarını görmekteyiz.

Anayasa değişikliğinde esas hedef “ birinci ağız”ın itirafı ile ortaya konmuştur.Çağdaş demokrasilerin “GÜÇLER AYRILIĞI” ilkesini ret ederek , GÜÇLER UYUMU temelinde bir anayasa diyen Cumhurbaşkanının tek adam talebinin TBMM veya halka onaylatılmasıdır.

Özetle;Anayasa değişikliği ile mevcut cumhurbaşkanına “sorumsuz-sınırsız” yetki verilecek bir BAŞKANLIK sisteminin getirilmesidir.

Bu nedenle; EĞİTİM-İŞ olarak tarihsel notumuzu düşüyoruz.

Bu meclis yeni bir anayasa yapamaz.

Bir uzlaşma komisyonu kuramaz, yetkisizdir.

12 Eylül kalıntısı yada antidemokratik olan yasaları değiştirmenin önünde hiçbir engel yoktur. İktidara ve muhalefete çağrımız parlamenter sistemin içinde kalınarak yeni düzenlemeyi de iyileştirme yapılacaksa “güdümlü-bağımlı” olmayan bağımsız, çağdaş anlayışla hareket edebilen DKÖ ve sendikaların görüşlerine de başvurarak değişiklik teklifleri ortaklaştırılabilir.

Bu kitap Eğitim-iş Genel Merkezi tarafından 3 Şubat 2016 Çarşamba günü Ankara’da düzenlenen “Anayasa tartışmaları ve Hükümetin Dış Politikaları” paneline konuşmacı olarak katılan Türk Hukuk Kurumu Başkanı Sn. Sabih KANADOĞLU ve Emekli Büyükelçi ve milletvekili Sn Onur ÖYMEN’in sunumlarından derlenmiştir. Birbirinden değerli iki konuşmacımız sunumlarında; AKP’nin ilk iktidara geldikleri günden bu güne neden sürekli anayasa tartışmalarını ve başkanlık sistemini öne sürdüklerini gözler önüne serdiler. Teşekkür ediyoruz.

EĞİTİM-İŞ MERKEZ YÖNETİM KURULU

ANAYASA TARTIŞMALARI

SABİH KANADOĞLU'NUN SUNUMU

Öyle bir dönemden geçiyoruz ki son günlerde sonuç alma amacına fevkalade yaklaşmış bir eylemi gündeme getirmek tekrar bizim görevimiz olacaktır.

Anayasa dediğimizde; neredeyse 229 yıl önce ilk yazılı anayasa 1781'de Amerika'da yazıldığı zaman amaç, iktidarı belirli şekilde sınırlandırmaktı. O sınırlandırmanın yanında ortaya çıkacak olan devlet yapısının, birbirini kontrol edebileceği bir denge ve kontrol durumunun korunması, temel hak ve özgürlüklerin sağlanması, devletin bu şekilde kurulması, iktidarın kısıtlanması ve özgürlükler üzerine hazırlanmış bir anayasa yapılmasıydı.

Kurucu irade-Milli irade

Bir anayasa, çağdaş ve uygar olmak iddiasındaysa zaten bu temel ilkeleri kendine bir öncü olarak görmek durumundadır. O halde; bu bir ihtiyacın karşılığı olmalıdır. Yani halk, hem iktidara karşı onun kısıtlanan idare karşısında kendi hak ve özgürlüklerinin ortaya çıkmasını sağlayacaktır hem de organlar kontrol ve denge sağlayacak şekilde birbirlerini devamlı kontrol edeceklerdir. Anayasalar böyle yapılır.

Anayasalar her şeyden önce bir kurucu iradeyi gerektirir. Kurucu irade, milli irade demek değildir. Çünkü şimdi milli irade dedikleri sadece halkın belirli bir süre için -bu Türkiye'de 4 yıldır- ülkeyi idare edecek olan, yönetecek olan siyasi partiler arasında tercihini kullanmasından ibarettir. Bu 4 yıl için geçerli bir milli iradede söz eder. Saygı gösterilmeli midir? Elbette saygı gösterilmelidir. Ama bu milli irade gerçekte o devletin temelini atan bir kuruluş biçiminde ortaya çıkacak olan o omurganın sadece 4 yıl için seçim yaparak siyasi partileri seçen partilere verilen bir hak değildir. Bu kurucu mecliste görüşülerek, kabul edilecek ve toplum sözleşmesi haline gelebilecek bir devlet biçimi çıkarma işlemi ve eylemidir. Bunun için anayasalar sadece ve sadece kurucu meclisler tarafından yapılır.

Eğer bir anayasa yapma ihtiyacı varsa, bu kurucu iktidar -kurucu iktidar dediğimiz kurucu meclistir kurucu iradedir- onun ortaya koymuş olduğu kesin uyulması gereken, sadık kalınması gereken usullere de uyulmasını beraberinde getirir.

İki şekilde olabilir. Birincisi; daha önceki kurucu meclis tarafından kabul edilmiş olan halkın da onay verdiği o anayasa kendisinden sonra gelecek tali iktidarlara a'dan z'ye yeni bir anayasa yapma yetkisi veriyor ise zaten sorun yoktur. Bugün baktığımızda bu uygulama; İspanya'da, İsviçre'de ve Almanya'da vardır.

Almanya’da bu hüküm olmasına rağmen şimdiye kadar Amerikan işgalinin altında Almanya’da yapılmış bir anayasayı “bu bizi rahatsız ediyor, gelin yeni bir anayasa yapalım” iddiasını ve talebini ortaya çıkarmamıştır. Eğer öyle bir yetki varsa o zaman kendisinden sonra gelen tali iktidarlar o anayasayı a’dan z’ye yeniden yapma yetkisine sahip olurlar. Eğer bunu vermemişse o zaman acaba kabul edilmiş ve halk oylamasından geçen anayasalaşmış bir yasa metnini sonradan gelen tali iktidarlar değiştirebilir mi? Sorunun temel noktası da budur. Her şeyden önce anayasa belirli bir şekilde, 3 değişmez maddeyi eğer 1,2,3 diye en başa madde olarak ortaya koymuşsa bunun değiştirilmezliği ve değiştirilmesinin teklif edilmezliği orada yazılı ise o takdirde o ikinci iktidarların a’dan z’ye yeniden anayasa yapma olanağı yoktur. “Ben yaptım oldu” biçiminde ele alınacaksa bu iş o zaman meşruiyetinin sorgulanması gündeme gelir.

Anayasanın oluşturduğu organlar, kurumlar, kuruluşlar veya kişiler bütün meşruiyetlerini anayasadan alır.

Oluşan yasama organı meşruiyetini bu anayasadan alır, yürütme de meşruiyetini bu anayasadan alır.

Yargı anayasadan alır,

Kişiler olarak da Cumhurbaşkanı seçilen “zat” da meşruiyetini bu anayasadan alır.

O halde öyle bir olay varsa ve birdenbire “seçim kazandık o halde anayasayı değiştirmek istiyoruz. Bu bizim hakkımızdır” sözü ne anayasa hukukuna uyar, ne Türkiye’nin anayasal sistemine uyar ne de meşruiyet sınırını bir tarafa bırakabilir. O zaman meşruiyet sınırı içine giriyor ise bu eğer bir kurucu meclis gibi benzeri hatta onu anımsatan bir organ halindeki 4 yıl için seçilmiş bir meclisin yeni bir anayasa yapma hakkı yoktur.

Anayasa yapma koşulları

Peki, bu nasıl olabilir? Bu ilanihaye, sonsuza kadar aynı anayasa biçiminde mi kalacaktır?

Soruyu doğrudan doğruya millete sormaktan başka yapılacak bir çare de yoktur. Çünkü belirli kitaplara bakacak olursanız, sonradan o görüşlerini değiştirmiş olmalarına rağmen bu değişikliği hiç ortaya koymadan tersini söyleyen bilim adamlarımız vardır.

Bazı bilim adamlarımız kitaplarında ancak bir savaş, ancak devleti çökerten bir ekonomik kriz ayrışma, bölüşme ve yanında çıkacak olan bir iç savaş yeni anayasa için mümkün olabilir derken, bazıları da çok rahat biçimde “kurucu meclis benzeri bir meclis yeni anayasa yapmaya yetkilidir” diye-biliyorlar. Bu baştan sona yanlış bir görüştür. Peki, bunun çaresi nedir?

Yok mudur? Vardır tabi. Hukukun ve anayasanın içinde kalmak zorunluluğu vardır. Bu zorunluluk şudur. Halka sorulacaksa bugün mevcut anayasa ile bu soruyu sorabilir miyiz? Hayır. Bugünkü anayasa karşısında bu mümkün değildir.

Birinci adım: Referandum

Anayasanın 175. maddesi halka sormanın, yani referandumun diyesim, bir şartla mümkün olduğunu ortaya koyuyor. Eğer bir anayasa değişikliği yaparsanız bu anayasa değişikliği halk oylamasına gider bunun dışında gitmez. O halde anayasa değişikliğini zaten yapabilirsiniz. Bunu size bu anayasa zaten veriyor. Veriyor ise ne yapmamız lazım. Her şeyden önce anayasanın 175. maddesini değiştirerek böyle bir soruyu halka götürme olanağını taşımak lazımdır. Biraz önce meşruiyetten bahsettim. Meşruiyet bu anayasanın sınırları içinde kalmak zorundadır. Çareleri hukuksal olmak ve anayasanın dışına çıkmamak kaydıyla nasıl mümkün olabilir onu anlatmaya çalışıyorum. O zaman halka sorarsınız “a’dan z’ye yeni bir anayasa yapılmasını istiyor musunuz?” buna cevabı olumlu olarak “evet” cevabını alırsanız o takdirde ikinci bölüme geçersiniz.

İkinci adım: Yeni kurucu meclis

Kurucu meclis seçimi yaparsınız. Kurucu meclis elbette ki seçim barajını taşımayan, her düşüncenin fikrinin temsil edilebileceği çok düşük bir baraj ya da hiç baraj olmayan bir biçimde kurucu meclis için bir seçim yapılır, bu kurucu meclis gelir yeni anayasayı yapar ve son aşamaya geçilir.

Üçüncü adım: Yeni anayasa ve tekrar referandum

Bu yeni anayasa yapıldıktan sonra işte o yeni anayasa halkoylamasına götürülür, halk ona evet diyorsa a’dan z’ye yeni bir anayasa yapmış olabilirsiniz. Ancak ne olursa olsun halka doğru dürüst anlatmak kaydıyla olmalı. Yani gizli amaçların açığa çıkarıldığı bir seçim dönemi ortamı hazırlanmalı. Daha açıkçası Türkiye Cumhuriyeti laik, demokratik, sosyal bir hukuk devletidir. “Ben laiklik ilkesini kaldırmak istiyorum ey halkım sen bunu istiyor musun” sorusu açıkça sorulmalıdır ya da “Demokratik değil, her şeyin bana bağlı olduğu bir sistem istiyorum” bunu açıkça halka soracaksınız. “Sosyal devlet sizin anladığınız gibi değil, benim anlattığım gibi yani oy almak için kömür dağıtmak, eşya dağıtmak. Oylarımı öyle alacağım” diyorsanız veya “Ben hukuk devleti istemiyorum. Hukuk devleti yerine sadece bana bağlı olan ve benim isteklerimi yerine getiren bir yargı istiyorum” deyip halka sorabiliyorsanız, bu iktidara düşen görevdir.

Bu aşamada muhalefete düşen başka görevler vardır. “Sana söylenmeseler dahi senden istenen budur. Sana laik olmayan, demokratik olmayan,

yargısı bağımsız olmayan bir devlet şekli sunuluyor, ey halkım uyan” diyeceksiniz. Bu şartlar içerisinde eğer halk “ben bunların hepsine razıyım” veya “Atatürk’ün kurmuş olduğu çağdaş, uygar laik bir cumhuriyet değil de tıpkı Ortadoğu’da şimdi çeşitli örneklerini gördüğümüz gibi bir devlet istiyorum” diyorsa o zaman başına gelecekleri çekeceksin.

Tüm bu aşamalar için yapılmak istenen eylem;

Meclis Uzlaşma Komisyonu

Meclis Uzlaşma Komisyonu oluşturuldu. Meclis Uzlaşma Komisyonu gerçekte anayasada ve iç tüzükte yazılı olmayan yani biraz önce söylediğim gibi Anayasa’nın 6. Maddesi çok açık bir şekilde hiç kimsenin veya organların kaynağını anayasadan almadığı bir yetkiyi kullanamayacağını ortaya koyuyor. O halde ne anayasada, ne de iç tüzükte Meclis’te a’dan z’ye yeni bir anayasa yapmak için komisyon kurma izni yoktur. Bu şekilde kurulacak bir komisyonun meşruiyeti yoktur. O halde anayasal meşruiyeti olmayan, daha önce de; isterseniz, 12 Eylül 2010 halk oylamasında olsun isterseniz ondan sonra devam eden olaylara baktığınızda bunun bir aldatmaca olduğunu çok net bir şekilde görüyorsunuz. Neden olmaz? Çünkü anayasa değiştirilemez ilk 3 maddesinin teklif dahi edilemeyeceğini ileri sürerek ve o anayasa da yürürlükteyken herkesin uyması sadık kalması gerektiği bir metinde kendisini yok etmesi için bir komisyon kurulmasını zaten kabul etmez. O halde siz nasıl olur da anayasanın bu amir hükmünü yandan dolaşarak kurduğun bir komisyonla ben bunu görüşeceğim diyebilirsiniz. Siyasi partiler eğer bu konuda bir görüşme yapacaklarsa kendi aralarında yapabilirler. Ama meclis uzlaşma komisyonu adını vererek halka sanki kurulması mümkün olabilecek bir komisyonda bu konu görüşülecek intibasını veremezler. Bu komisyonun eğer istenen çok açık net bir şekilde ortaya konuyorsa o zaman bu meşruiyetini anayasadan ve iç tüzükten almayan bir komisyonda bulunmanın anlamını anlatmaya çalışacağım.

6

Aldatmaca

Şimdi şöyle ele alalım, a’dan z’ye yeni bir anayasa yapılması açık bir şekilde bize yani halka anlatılıyor mu? Ne isteniyor a’dan z’ye yeni bir anayasada? Aldatmaca bir takım sözler var. Darbe anayasasından kurtulmak gibi gayet insana hoş gelen aldatıcı bir söz. Peki nedir bu darbe anayasası? Doğrudur, darbenin doğurduğu bir sonuçtur. Anayasa da böyle yapılmıştır, bunda hiçbir tereddüt yok. Ancak insanın vicdanı olması lazım.

1982’de çıkan anayasa ile bugün elimizdeki anayasa arasında ne kadar benzerlik vardır? 1982 Anayasası 18 defa değişmiş, 112 maddesi değişikliğe uğramış.

Siyasi iktidarın halka şunu anlatması lazım. “Ben bu anayasa değişikliğini şunun için istiyorum” Peki sen bu isteğinde samimi misin? Çünkü anayasanın kabulünden önce o konsey tarafından kabul edilmiş darbe yasaları hala yürürlükteyse ve bu senin işine geliyorsa ve sen bunu değiştirmiyor, darbe anayasası diye onu değiştirmeye kalkıyorsan sen her şeyden önce samimi değilsin. Çünkü şu anayasayı 30 defa yeniden çağdaş ve uygar bir anayasa haline getirmek isterseniz bugün anayasanın 30. Maddesinde yazılı basın özgürlüğüne ekleyecek bir sözünüz yoktur.

Toplantı ve gösteri yürüyüşleri hakkı hakkında ekleyeceğiniz çağdaş ve uygar anayasalarda mevcut olan hiçbir hüküm hayır burada yoktur diyemezsiniz.

Peki ne var? Bu anayasanın uygulanmasını bir tarafa bırakan darbe döneminin yasaları var.

O yasaları kaldırmak için de herhangi bir muhalefet partisine ihtiyacın yok. Sen samimi olsan zaten her şeyden önce bu yasaları anayasaya uygun hale getirirsin. O halde bu samimiyet konusunda samimi değilsin. Öyle bir irade ortaya koyuyorsun ki öyle ifade ediyorsun ki, diyorsun ki “artık yönetim şekli değişmiştir. Bu değişmiş şeklin anayasal hale kavuşturulmasını siz yapacaksınız” yani sen anayasaya uymayacaksın anayasa sana uydurulacak.

“Yasama ve yargı benim ayak bağı” diyen iktidarın yeni anayasadan ne istediğini açıkça ortaya koyması gerekir.

Yargı bağımsızlığı dediğimizde; anayasanın darbe anayasasında yapılan değişikliklerinden daha kötü bir hale getirildiğini bütün halk görürken, yargı bağımsızlığı olmadan nasıl bir anayasa istiyorsun? O halde samimiyet sorgulamasını halkımız yapmalıdır. Bu sorgulamayı yapmayı sağlayacak olan da siyasi partilerdir.

Meşruiyetini almamış bir meclis uzlaşma komisyonuna katılan siyasi iktidarın aslında iki argümanı vardır;

Birisi aldatmadır, diğeri aldanmadır.

Aldatma ve aldanma son yıllarda bir istikrar haline gelmiştir. Bu istikrar halkı doğrudan, dürüstlükten ayıran bir haset halindedir. O halde, bir anayasa için uzlaşma komisyonu kurarak, 6 aylık da bir süre koyarak bunun sonucunu bekleyerek “Eğer 330’u bulursam halk oylamasına giderim, 330’u bulamazsam erken seçim yaparım” düşüncesinin saklandığı bir ifadedir. Eğer 330’u bulmazsam doğrudan halka gidelim teklifi dolaşmaya başladı ortada. O halde şunu sormamız lazım, ama bu soruyu belirli şekilde ne istendiğini ve başkanlık rejiminin ne olduğunu da söylendikten sonra geçelim.

Başkanlık isteği ve Amerika Başkanlığı

Bu başkanlık isteği bugüne has değil elbette. Başbakanlık yetkilerini kaybeden ve bir üst makama çıktıkları halde ülkeyi yönetme arzusunun depreştiği başka liderler de görüldü.

Turgut Özal da istedi bunu, Süleyman Demirel de.

Ama bu sadece arzu olarak ortaya atıldı. Yoksa Turgut Özal'ın “anayasayı bir defa ihlal etmekle bir şey olmaz” sözünü bir tarafa bırakacak olursak ikisinde de anayasada böyle yazıyor ben tersini yapıyorum diye eylemlere girişeni olmadı.

Ama bu arzu bir yerde geldi ve şu anda üzerinde durduğumuz, konuştuğumuz ve Türkiye'yi değişik bir noktaya getireceğinden korktuğumuz başkanlık rejimi olayına geldi.

Başkanlık rejiminin tek parlak örneği Amerika'da görülebiliyor, doğrudur. Hem yapısı da müsaittir, çünkü adına bakarsanız Amerika Birleşik Devletleridir. Bir konfederasyon kurarak İngilizlere karşı bir bağımsızlık savaşı açan da o günkü ayrı bağımsız devlettir. Bunların yapısı itibarıyla ve ebetteki İngiltere'den geldikleri için özellikle önlerinde iki örnek vardı. Birincisi İngiltere'de görmüş olduğunuz parlamenter sistem, diğeri de İngiltere'ye değil de Amerika'nın ortamına zeminine zamanına uygun bir hükümet biçimiydi.

Gerçekte buldukları başarılı oldu.

Eleştirilen birçok noktası olmakla beraber tabi bu seçim sistemindeki eksiklikler denebilir, senatonun oluşumu denebilir. Ama orada denge ve kontrol getirilmiş olması orada hükümet edeceklerin birbirlerini sıkı bir şekilde kontrol edebilecekleri, birbirlerine fren olabilecekleri bir sistem yarattı. Ama bunun başarılı olabilmesi için üç net şart lazımdı.

Bunlardan birincisi kuvvetler ayrılığı ilkesi. Kuvvetler ayrılığı ilkesinin en sert ve katı biçimi bugün Amerika'daki olaydır. Bunun yanında önemli olan yargı bağımsızlığıdır. Yargı bağımsızlığı olmadan gerçekte elbette ki böyle bir sistemin işleyebilmesi mümkün değildir. Çünkü asıl kontrolü yapacak olan yargıdır. Yargı yoksa o zaman işin rengi değişmektedir. Sen bunu kuramamışsan üçüncü şıkka gelelim, siyasi partilerin sert bir disiplin içinde olmamalarıdır bunu sağlayan biraz da seçim sistemidir. O halde eğer demokratik bir ülke olmak istiyorsanız bu parlamenter rejimde de geçerli olan ilkelerdir.

Yani kuvvetler ayrılığı aynen başkanlık sisteminde olduğu gibi parlamenter sistemde de geçerlidir. Parti disiplini parlamenter rejimde daha çok kendini gösterir. Çünkü seçim sistemi de bunu gerektirebilecek bir olaydır. Tabi yargı bağımsızlığı demokratik bir ülkede zaten vazgeçilmez koşuldur. Bunlar olmadan zaten demokratik olma şansınız yok.

Peki şimdi istenen nedir? Neden başkanlık sistemi? Ona güzel bir takım sıfatlar takılıyor, Türk tipi, yerli, milli bunlar güzel sözler, ancak aldatıcı sözler. Türk tipi deyince neyi arzuluyorsunuz?

Kuvvetler ayrılığında da herhangi bir şekilde siyasi iktidarı elde eden seçimde kazanan bir siyasi partinin genel başkanı bu sistemde de yaşamayı başından sonuna kadar kimlerin seçileceği, aday kimlerin gösterileceği, hangi sırada olacağını tayin tespit edemez.

O halde birinci şart parti içi demokrasidir. Parti içi demokrasi yoksa zaten o ülkede demokrasiyi oluşturma şansınız yoktur. Bunun dışında istediğin nedir? Çünkü yürütme zaten sende, yasama senin elinde ne istiyorsa zaten iki türlü çıkıyor, hem yasa olarak hem de kanun hükmünde kararname-ler biçiminde o da senin elinde olan bir olay. Ne kaldı? Yargıyı zaten 12 Eylül'de oluşturduğun hapi yutturarak halka kabul ettirdin ve ortaya çıkan hem Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu hem onun yarattığı Yargıtay ve Danıştay ve Anayasa Mahkemesi. Şimdi böyle bir durumda senin istediğin nedir? Çünkü sen de farkındasın ki ortada parlamenter rejim de yoktur bu rejim de yine bir kişinin egemenliği altında demokrasinin olmadığı bir ülke haline gelmiştir. O halde senin istediğin çok net şekilde anlaşıyor ki bütün bu uzun sürelerle gerek yok istediğin derhal yerine gelmelidir. İki, bugüne kadar dışına çıktığın anayasayı, ihlal etme ortadan kaldırılıp anayasal sınırlar içerisinde (tayin) edilsin ve ben bu sorumluluktan çıkayım düşüncesidir.

Türkiye şöyle bir soruyla karşı karşıyadır. Ey halkım sen özgür, hür bir yurttaş olarak mı hayatına devam edeceksin, yoksa bir kişinin sana emrettiklerine uyan bir kul mu olacaksın? Bu sorunun cevabı burada yatıyor. Bu sorunun sorulacağını, bu sorunun mutlaka halka anlatılmasının gereği için şunu çok açık ve net bir şekilde söylüyorum. Bu meclisin uzlaşma komisyonuna katılması baştan sona büyük bir hatadır. Oynanmak istenen oyunun parçası haline gelmek demektir. Bu komisyona da tıpkı bundan öncesinde olduğu gibi bir altı aylık ömür biçiliyor. Bu altı aylık ömür şunu çok açık bir şekilde ortaya koyuyor, istediği zaman da bu komisyonunun bozulması için istenilen ortam siyasi iktidar tarafından yaratılacaktır. Yaratıldığı zaman ortaya çıkacak iki ihtimal vardır. Birincisi bu süre içinde 330'u tamamlamak ikincisi muhalefetin en hafif olduğu, zayıfladığı noktada bir erken seçime gitmektir.

O halde yapılacak olan iş halka bunu anlatabilmek için tıpkı öbürünün yaptığı gibi aldatma ve aldanma olayına girmeden düşündüğünü, gördüğün tehlikeyi açık ve net bir şekilde anlatmaktır.

Şu biraz önce sorduğumu halka anlatırsanız halkın hayır ben çağdaş olmayan uygar olmayan önündeki örneklerle bakarak kul olmak istiyorum demez zaten. Eğer deme durumuna geliyorsa, kabahat halkta değil sendedir.

Sen anlatamıyorsun demektir. O zaman anlatacıklara bırakacaksın bu işi. Orada oturmak için verilmiş bir yetki değil bu, bu bir temsil yetkisidir. Bu temsil yetkisine layık olmak gerekir.

O halde siyasi partilerin önlerine çıkarılmış olan bir dayatmaya karşı aynı netlik içerisinde karşı koymaları gerekir. Nedir bu karşı koyma? “Hayır ben böyle bir anayasa değişikliği ile bir sultanın altında kalmak istemiyorum. O halde bu mücadeleyi ben yapacağım. Bu komisyon beni aldatmak için halkı aldatmak için yapılmış bir iştir. Ben bu işin dışındayım” buna inanan sivil toplum örgütleri, sendikalar, genç kadınlarımız, erkeklerimiz ve çocuklarımız, gençlerimiz hepsi arkasından gitmeye hazırdır.

Ama bunun için evvela güven vereceksiniz, inanç vereceksiniz, umut, heyecan, şevk vereceksiniz. Yoksa kurulmuş olan oyunların bir oyuncağı haline gelmek sizi hem tarihe karşı hem millete karşı sorumlu kılacaktır.

İKTİDARIN DIŞ POLİTİKALARI VE SONUÇLARI

ONUR ÖYMEN'İN SUNUMU

Öncelikle şu soruyu soralım. Yeni bir anayasa fikri nereden çıktı? Kimin parlak fikriydi, Türkiye'ye yepyeni bir anayasa hazırlamak fikri? Acaba sadece Türkiye'nin içinde mi düşünüldü?

2007 yılında bir çalışma başlatıldı. Bir Amerikan kuruluşu Atlantic Council denilen ve bunun yöneticisi David Phillips diye bir zat bir rapor hazırladı, 2009 yılında tekrarladı. Bununla amacı, PKK sorunu, Türkiye bu sorunu nasıl çözer?, Kürt meselesi nasıl çözülür? konularında öneriler sunmak. Türkiye, Kuzey Irak'ta PKK ile mücadele etmeyecek, bir af çıkarılacak, Türkiye, PKK ile müzakereye oturacak onunla oturmazsa onun siyasi temsilcileri ile oturacak ve bir başka madde, Türkiye yepyeni bir anayasa hazırlayacak ve bu yeni anayasada Türk kelimesi yer almayacak.

Düşünebiliyor musunuz? Şimdi Türkiye'de konuşulan konular bunlar değil mi? Tesadüf olabilir mi? Yani Türkiye'ye böyle dışarıdan yeni bir anayasa hazırlanması fikrinin önerilmesi ve bu fikrin bu kadar kabul görmesi tesadüf mü? Türk kelimesinin anayasadan çıkarılmasını önce yabancıların önermesi sonra Türkiye'de öyle demeyelim de Türkiyeli diyelim, Türkiye vatandaşı diyelim laflarının çıkması tesadüf olabilir mi?

11

Dışarıdan anayasa

Bu ilk defa mı oluyor, dünyada ilk defa Türkiye'yi mi önerilmiş dışarıdan anayasa yapılması? Hayır, başka örnekler var. Bir diğer örneği Alman anayasası. 1949 yılında kabul edilen Alman anayasası 1948 yılında Londra'da hazırlanıyor. Bunu hazırlayanlar içinde bir tane Alman yok. Savaşı kazanan ülkelerin temsilcileri oturuyorlar Almanya'ya nasıl bir anayasa hazırlayalım diyorlar 1948 yılında Londra'da Alman anayasası hazırlanıyor. Weimar Anayasası var. 1919 tarihli Almanya'nın ilk demokratik anayasası, 14 yıl yaşatılabiliyor. Hitler gelince Weimar* anayasası fiilen sona eriyor. Yeni anayasa bir federal sistem olsun diyorlar Weimar anayasası gibi olmasın diyorlar. Hazırlıyorlar, götürüyorlar Adenauer'a diyorlar ki "yeni anayasanız böyle olsun", "Yok" diyor Adenauer* "biz böyle bir anayasa düşünmüyoruz biz Weimar esasına dayalı bir anayasanın geliştirilmiş şeklini düşünüyoruz" diyor. "Beğenmiyor musunuz? Bunu da geri alalım" diyorlar. "Almayın" diyor, oluyor size yeni Alman anayasası. Peki tek örnek bu mu? Hayır Japon anayasası. Japon anayasasını hazırlayanlar yine savaştan sonra General MacArthur'un hukukçu subayları. Bir tane Japon yok hazırlayanların içinde. Savaştan sonra yabancılar tarafından hazırlanan bu anayasalar hem Almanya'da hem Japonya'da hala yürürlüktedir.

Kofi Annan Planı

Belli ki bu çok heveslendirmiş bazılarını şimdi “Türkiye’de yeni bir anayasa hazırlanması için telkinde bulunalım, ana hatlarını söyleyelim, ulus devlet anlayışını çıkaracak şekilde Türk kelimesini de çıkaralım” ki bu ulus devlet bizim cumhuriyetimizin temelini oluşturuyor. Bir tek anayasa konusunda mı? Hayır. Şimdi bakıyorsunuz Kıbrıs konusunu nasıl çözecek Türkler? Size telkinde bulunuyorlar, öyle yapın, şöyle yapın, 5000 asker çekin, şöyle bir anayasa hazırlayın, Kofi Annan planına uygun bir çözüm bulun. Kofi Annan planına uygun bir çözüm bulun demek dünya tarihinde hiç olmamış bir şey demektir. Dünyada Kofi Annan Planı gibi bir plan hiç hazırlanmamış. Kofi Annan planından önce Kıbrıslı Türklerle Rumlar oturuyorlar bir masaya bazı konularda anlaşıyorlar, birçok konuda anlaşamıyorlar, BM Genel Sekreterine gidiyorlar ve “Bu anlaşamadığımız konularda boşlukları siz doldurun. Biz hükümetler de hiç tartışmadan doğrudan halka sunalım” diyorlar. Bunun bir örneğini daha hatırlayan var mı? Eğer böyle bir çözüm mümkünse, Azeri-Ermeni ihtilafını da böyle çözün. Filistin-İsrail arasındaki ihtilafı da böyle çözün. Niye hiçbirinde bu modeli uygulamiyorsunuz?

12

Kofi Annan Planı, Sevr anlaşmasından beterdir. Çünkü Sevr anlaşmasını imzalayanlar hiç değilse neyi imzaladıklarını biliyorlardı. Kofi Annan planını halka sunanlar, planı okuma fırsatı bulamadılar. Hiç kimse okumadı. 9 bin sayfadır. Ben Denktaş’a sordum okuyup okumadığını, “hayır henüz fırsatım olmadı” dedi. Düşünebiliyor musunuz, bunu halka sunuyorsunuz ve onay bekliyorsunuz. Dış politikada böyle bir dönemden geçiyoruz. Yalnız Kıbrıs konusunda değil, Ermeni konusu nasıl çözülecek yine dışarıdan destekler, baskılar, öneriler, Cenevre’de gizli görüşmeler yapılıyor, Türkiye ile Ermenistan arasında ve İsviçre öncülüğünde bir de bakıyorsunuz ki protokoller imzalanırken, imzalayan Türkler ve Ermeniler ayakta, arkada duranlar Amerika, Rusya, İngiltere, Fransa dışişleri bakanları. Yani dış politikayı dışarıdan yönlendirmeye çalışıyorlar. Kürt meselesini nasıl çözeceğiz onlar söyleyecek, Ermeni meselesini onlar söyleyecek, Kıbrıs meselesini onlar söyleyecek yani Türkiye kendi iradesiyle bu meseleleri çözebilecek durumda değil. Dışarıdan bize telkin edecekler biz de onu yapacağız.

Lozan

Biz cumhuriyeti Türkiye’nin tam bağımsızlık hedefine ulaşması esasına göre kurduk. Lozan’da bu yapıldı. Lozan anlaşmasının en büyük özelliği bu. Türkiye egemen ve eşit bir devlet olduğunu kabul ettirdi ve Atatürk’ün her vesileyle söylediği gibi Türkiye kendi kararlarını kendi alan bir ülke haline getirildi. Şimdi buradan uzaklaşıyoruz. İşin en vahim tarafı budur. Türkiye kendi kararlarını kendi alamayacak, başkaları bize söyleyecek.

Yani biz öyle bir ülkeyiz ki; hangi konuda doğrusu nedir, yanlış nedir, Türkiye'nin menfaatine uygun olan nedir uygun olmayan nedir? Bunu biz tespit edecek yetenekten mahrumuz, başkaları bizim meselelerimizi bizden daha iyi biliyor, bize öneride bulunuyor. Ne demek size yeni anayasa hazırlayalım diye öneride bulunmak. Elinizin tersiyle iteceksiniz ilk günden. Aksi takdirde bu çorap söküğü gibi gelir ve bundan sonra her konuda ne yapacağınızı onlar söylerler.

Osmanlı İmparatorluğu'nun son döneminde böyle bir duruma düşmüştük. Geliyor İngiliz sefiri diyor ki, "Başbakanla harp bakanını 48 saat içinde değiştireceksiniz" Atatürk'ün Anadolu'da yaptığı bütün uyarılara rağmen değiştiriyorlar. Osmanlı Bankası'nı 1896'da Ermeni teröristler basıyor, bir sürü insanı öldürüyorlar 132 kişiyi rehin alıyorlar, bütün İstanbul'u 18 saat ateş yumağına çeviriyorlar sonra yabancı baskısıyla hepsi affediliyor. Bir yata bindiriliyorlar İstanbul limanından Marsilya'ya gönderiliyorlar. Yat kime ait, İngiltere'nin Berlin büyükelçisine. Biz böyle bir imparatorluğu yıkarak kendi haklarını, çıkarlarını, eşitliğini sağlayan bir devlet kurmuşuz. Şimdi tekrar bizi eski döneme döndürmek istiyorlar. İşin özeti budur.

Lozan'da, Lord Curzon İsmet Paşa'ya "Sizden hiç memnun değiliz. Bütün taleplerimizi reddediyorsunuz ama her reddettiğinizi cebimize koyuyoruz. Yarın bizden para istemeye geldiğinizde birer birer çıkaracağız" diyor. Yani "Daha önce size Sevr'de, Lozan'da dayatmak istediklerimizi unuttuğumuzu zannetmeyin siz zayıf duruma düştüğünüz zaman biz bunları teker teker önünüze çıkartacağız ve kabul ettireceğiz" diyor.

13

Terör örgütüyle masaya oturmak

Gelelim bugüne, ne diyorlar? PKK'yla masaya oturun. Mesela hangi ülke gibi? Amerika gibi oturalım mı? Başkan Bush 2008 yılında İsrail'e gidiyor, mecliste bir konuşma yapıyor. "Bazıları bize teröristlerle masaya oturmamızı öneriyor, bu çılgınca bir düşüncedir. Biz bunu hiçbir zaman yapmadık ve yapmayacağız" diyor. Ama sizin İmralı'yla masaya oturmanızı öneriyorlar. Oturduğunuz zaman da aynı Amerika'nın sözcüsü kalkıp "bu görüşmeleri alkışlıyoruz" diyor. Sen kendine başka model önereceksin, bana başka model önereceksin ve beni teröristlerle masaya oturtacaksın. Peki niçin? Yani şunu göremiyor musunuz? Teröristlerle masaya oturdun anlaşmazsak ne olacak, teröristler "kaderimiz böyleymiş" deyip, terörden vazgeçip evlerine mi dönecekler? Belli ki silah zoruyla bize istediklerini dayatacaklar. Ne görüşeceksiniz masada? Yani terör örgütü kayıtsız, şartsız silahlarını bırakmaya karar vermiş, silahları nasıl teslim etsin bunu mu konuşacaksınız? Örnek veriyorlar, İrlanda Kurtuluş Ordusunu. İRA bütün silahlarını teslim etmeyi kabul ettikten sonra bu silahları nasıl verecekler, nereye verecekler bunlar konuşuldu.

Yoksa anlamayı İrlanda Hükümeti ile İngiliz Hükümeti yaptı. Yani o kadar karıştırıyorlar ki her şeyi kamuoyunun önünde, bu işin evveliyatını bilmeyenler inanabilirler. Aynı şeyi İspanya'da teröristlerle masaya oturun diye önerdiniz mi? Artık ETA bakmış bu işin çözümü yok hiçbir şey elde edemeyecekler kayıtsız şartsız silahları bırakmayı kabul ediyor. Gelin oturalım diyorlar hükümete, silahları teslim etmek istiyoruz, İspanya Başbakanı Rajoy diyor ki, *“bir terör örgütü teslim bile olsa biz onlarla masaya oturmuyoruz.”*

Bir terör örgütüyle masaya oturmak kısmen de olsa haklı olabileceklerini kabul etmek demektir. “Biz onlarla oturmuyoruz, silahları gitsinler polise teslim etsinler” diyor. Devlet adamı budur. Size ise illa oturun diyorlar. Şimdi bizim bu dönem PKK ile oturduğumuz zaman neleri konuştuğumuzu bilmiyorlar mı? Adam size diyor ki “ulus devleti istemiyorum, anayasanızı şöyle yapın, yerel özerklik istiyorum” talepleri bunlar. Yani sizin anayasal sisteminizi sizinle tartışmak istiyorlar. Bizi masaya oturtanlar da bunu çok iyi biliyorlar. Sizinle anayasa konuşacak olan PKK. Özerklik istiyorlar belki adım adım bağımsızlığa götürecekler. İmralı zabıtları çıktı kitabını okuduysanız Öcalan orada “Benim bağımsızlıktan, özerklikten vazgeçtiğimi söylüyor bazıları aslı astarı yoktur hiçbirinden vazgeçmedim” diyor. Bunların 100 yıl önce düşündükleri, önerdikleri ve Lord Curzon'un cebine koyduğu öneriler acaba bugün PKK'nın Türkiye'ye dayatmak istediklerinden çok mu farklıdır? Özerklik Sevr'de de yok muydu? Bağımsız Kürt devleti yok muydu? Size işte bunları terör aracılığıyla kabul ettirmeye çalışıyorlar. Bunları bizim çok iyi görmemiz lazım. İlk defa Cumhurbaşkanı bir laf söyledi, bunu biz daha önce söylemiştik ama “bizi terörle terbiye etmeye çalışıyorlar” dedi. Doğrudur, yani terör baskısıyla kendi istedikleri 100 yıl önce önerdikleri Kürt çözümünü size dayatacaklar. Bunları görmememiz, anlamamamız, tartışmamamız mümkün mü? Basında bunların tartışılmaması, televizyonlarda bunları dile getirecek insanların hiç görünmemesi tesadüf mü?

Medya

Medya boyutu da aynı şekilde ayarlamadır. Bir taraftan medyayı kullanarak halkın bütün bunları doğal karşılamasını sağlayacaksınız. Hatta bazı siyasetçiler de etkilenecek medyadan yepyeni bir anayasa lazım biz de taraftarız diyecekler. Bize de önermişlerdi vaktiyle, biz reddetmiştik CHP olarak yeni bir anayasa için sizinle masaya oturmuyoruz dedik.

Anayasanın en temel maddelerinden biri olan laiklik karşıtı eylemlerin odağı olduğu için Anayasa Mahkemesi tarafından mahkum edilen bir partiyle biz anayasa konuşmuyoruz dedik. Şimdi niye konuşuyoruz? Ne değişti o zamandan bu yana? İktidar mı değişti, iktidarın tutumu mu değişti, yabancıların telkinleri mi değişti? Şimdi niye oturuyoruz? Bu bir iç politika meselesi değil.

Anayasa ihlali

Anayasa dediğiniz milli bir meseledir. Üstelik anayasa size bu yetkiyi de vermiyor. Yani siz masaya otururken anayasanın size vermediği bir yetkiyle yeni anayasayı konuşuyorsunuz. Peki anayasa demiyor mu; hiç kimse anayasanın vermediği bir yetkiyi kullanamaz diye? Bütün bunların arkasında dış boyut yok mu? Bütün bunları çok iyi düşünmemiz lazım. Başka ne düşüneceğiz? Anayasa deyince illa Türk anayasasını mı düşüneceğiz? Başka ülkelerin anayasasına hiç bakmayacağız. Mesela PKK'nın şu an mevzilendiği Irak anayasasına hiç bakmayacağız.

Irak anayasasının 7. maddesinin 2. paragrafında *“devlet terörizmin bütün şekilleriyle mücadele edecek ve topraklarını terör eylemleri için bir üs, bir geçiş yolu veya eylem alanı olmasının engellenmesi için çalışacaktır”* denilmekte. Çalışıyor mu? Çalışmıyor. Siz ona diyor musunuz “bak anayasayı ihlal ediyorsun” diye. Bir kere bunun söylendiğini duydunuz mu? Biz bunu söylüyoruz işte. Aynı şey Birleşmiş Milletlerin 2001 tarihli 1373 sayılı kararında da var. Hem anayasayı ihlal ediyorsun hem ben senin topraklarında terörü bertaraf etmeye kalkınca hem Irak hükümeti hem Amerika buna karşı çıkıyor. Bunu nasıl izah edeceğiz?

Dubai anlaşması

2003 yılında Türkiye'yle Amerika bir anlaşma imzalıyor. Dubai anlaşması. Anlaşmanın özeti şu, Amerika Türkiye'ye 1 milyar dolar verecek hibe veya bunu almıyorsa 8,5 milyar dolar kredi alacak Türkiye. Buna karşılık Türkiye Irak'ta Amerika'nın politikalarını izleyecek ve Türkiye'nin orada askeri müdahalede bulunmaması şartıyla diye diplomatik bir dil kullanılmış. Yani Türkiye Kuzey Irak'a asker sokmayacak. Asker sokarsan kesecek parayı. Biz bu ortaya çıkınca Cumhuriyet tarihinde para karşılığı siyasi taviz içeren hiçbir anlaşma imzalamadık dedik. Yapamazsınız dedik, getiremediler meclise. Anlaşma ortadan kalktı ama şunu unutmamak ki, size bunu önerdiler.

Meclis yetkisi

Başka bir örnek 2003 yılında meclisten yetki alınıyor, Kuzey Irak'tan PKK'nın tasfiye edilmesi için. Defalarca her sene uzatılıyor ama kara operasyonu yapamıyoruz bir türlü. Ama sizden önceki hükümetler zamanında 32 kere kara operasyonu yapılmış Irak'a ve terör bitme noktasına getirilmiş. İlk defa 2008 yılının Şubat ayında bir kara operasyonu yapmaya kalkıştı Türkiye, 3. gününde Amerikan Savunma Bakanı *“derhal durdurun bu operasyonu, askerlerinizi geri çekin”* diye demeç verdi. Bu ne anlama geliyor, oradan tasfiye edilmesini istemiyorlar PKK'nın. Bunu anlamakta bu kadar zorlanıyor muyuz biz? Size hava operasyonu yapabilirsiniz diyorlar. Sonra kendileri IŞİD'e karşı hava operasyonu terör bitmez diyorlar.

Bitmezse bana neden öneriyorsun? Avrupalılar öneride bulunuyor, PKK meselesinin çözümü için koşullardan biri de Türkiye Kuzey Irak'a operasyon yapmayacak.

“Türkiye PKK ile mücadele etmemelidir”

Ağustos ayında Amerika'nın eski Ankara Büyükelçisi Eric Edelman New York Times gazetesinde yayınlanan makalesinde *“Türkiye PKK ile mücadele etmemelidir. Çünkü PKK, IŞİD ile mücadele eden PYD'ye lojistik destek veriyor ve onları takviye ediyor”* diyor. Yani benim savaştığım teröristlerle mücadele ettiği için Türkiye'de kaç kişi öldürmüş olursa olsun, kime saldırmış olursa olsun siz bunlara dokunmayın, bunlar benim işime yarıyor diyor. Edip Başer bir kitap yazdı *“Kanatsız uçmak”* orada *“Amerikalılarla konuştum onlar terör örgütlerini 4 kategoriye ayırıyor. En tehlikeli 1. sonra 2. , 3. diye gidiyor. PKK 4. Kategoride”* diyor. Yani senin bu kadar insanını öldüren, New York'taki ikiz kulelere yapılan saldırıda ölen insanların sayısının 15 katı insan öldüren bir terör örgütünü 4. Kategoride sayıyor. Neden; çünkü Amerika'ya saldırmıyor. Şimdi bizim hükümet izin verdi peşmergeler Kuzey Irak'tan Kobani'ye geçtiler. Geçerken ne gördük, omuzlarında Amerikan bayrağı var. Geçerken Güneydoğu Anadolu'da bazıları bağırıyor biji Obama diye. Biz bunları bir araya getirdiğimiz zaman tabloyu görüyoruz.

16

Büyük Ortadoğu Projesi

Bir şey eksik kaldı tabloyu tamamlamak için. Büyük Ortadoğu Projesi. Bunun aslı Büyük Kürdistan Projesi. Projenin asıl amacı “Büyük Kürdistan”. Barzani Temmuz 2014'te BBC'ye bir demeç verdi *“yakında referandum yapacağız ve bağımsız Kürdistan ilan edeceğiz”* dedi. Ertesi gün İsrail Başbakanı Netanyahu *“Böyle bir Kürt devleti kurulursa biz derhal tanırız”* diyor. Amaç orada ikinci bir İsrail kurmak. Geçen hafta Tel Aviv'de uluslar arası güvenlik toplantısı düzenlendi. Orada Adalet Bakanı bir konuşma yapıyor, *“Türkiye ile İran arasında İsrail ile dost olacak bir Kürt devletinin kurulması için açıkça çağrıda bulunmalıyız”* diyor. Bundan daha açık nasıl söylenir. İsrail ile dost olacak Türkiye ile İran arasında olacak. Aynı Netanyahu'nun söylediği gibi. Peki neden Kürt devleti kurmak istiyorlar?

Herkesin başka bir derdi var. İsrail istiyor ki orada yeni bir İsrail devleti olsun İran'a karşı, Amerikalılar oradan hem İran'ı denetleyecekler hem de Irak'ın kuzeyindeki petrol bölgelerini denetleyecekler. Bunun zemini de hazır. Amerikan basınında yazılar çıkıyor Daniel Pipes Washington Post'ta *“Merhaba Kürdistan”* başlıklı makalesinde *“Kürdistan devletinin kurulmasını ben de hararetle destekliyorum. Eskiden desteklemiyordum ama şimdi kurulması düşüncesindeyim. Yetmez orada kurulacak kürt devletine Türkiye'den,*

Suriye’den ve İran’dan parçalar eklenerek büyük bir Kürdistan olmalıdır” diyor. Destekleyen başka yazılar da çıktı. Ondan sonra ortaya koridor fikri çıktı. Kürtlerin Kuzey Suriye’de üç tane kantonu var. Bu üç kantonu birleştirecekler ucunu da Akdeniz’e uzatacaklar sonra da Suriye’nin kuzeyindeki bu Kürt siyasi oluşumunu Büyük Kürdistan’la birleştirecekler ve Irak’ın kuzeyindeki Kürdistan Akdeniz’e kadar uzanacak ve denize açılan önemli bir devlet olacak. Bunu İsrail neden istiyor? *“En büyük düşmanımız İran’dır”* diyorlar. Daha önce Irak’ta 1981’de nükleer santral inşasına başlanmış İsrail uçakları onu imha etmişti. Daha sonra Suriye’de böyle bir santral inşasına başlanmış onu da imha etmişler. Şimdi İran’da bunu yapamıyorlar birçok santral yer altında. Bu yapılan anlaşmalara da hiç inanmıyorlar. Adalet Bakanının konuştuğu aynı toplantıda İsrail Savunma Bakanı *“bizim en büyük düşmanımız İran’dır. Siz bakmayın Amerika anlaşma yaptı ama bunlar ilk fırsatta yine nükleer silah yaparlar. Bizim için İran IŞİD’ten daha tehlikelidir”* diyor. Yani İsrail bağımsız Kürdistan’ı tanıyacağım deyince nasıl yaparsın böyle bir şey Irak’ın toprak bütünlüğünü nasıl bozarsın diyen yok. Tuhaftır dünyada da yok Türkiye’de de yok.

Türkiye birçok ülke için rahatsızlık konusu

Bölgenin siyasi coğrafyası, sınırlar değişmeye başlarsa nerede duracağı belli olmaz. Neticede bu meseleleri görürsek başka türlü değerlendiriz görmezsek başka türlü değerlendiriz. Bunları bir arada düşündüğümüz takdirde şöyle bir tablo çıkıyor ortaya, Türkiye birçok ülke için büyük bir rahatsızlık konusudur. Bunun özünde de Atatürk yatıyor, Kemalizm yatıyor. Çünkü Kemalizm tam bağımsızlık görüşünü savunuyor; *“Siyasette, ekonomide, kültürde her alanda tam bağımsız olacağız”* diyor. *“Hangi ülke vardır ki yabancıların telkinleriyle önerileriyle yükselmiş olsun tarih böyle bir şey yazmadı”* diyor. Kendi kararımızı kendimiz alacağız.

O nedenle Atatürk döneminde şunu şöyle yapalım, bunu böyle yapalım demeye cesaret edemiyorlar. Tek yapabildikleri; Osmanlıya karşı bazı iç ayaklanmaları kıskırtmak oluyor. 1. dünya savaşında da Arapları ayaklandırıyorlar. Bizim bu tarih tecrübesini şimdi çok iyi değerlendirmemiz lazım. Türkiye’ye yönelik izlenen politikalar iyi niyetle Türkiye’nin iyiliği için düşünülmüş önerilerdir, biz de bunları benimseyelim diyemeyiz.

Çözüm; Cumhuriyetin fabrika ayarlarına dönmek

Diplomaside iyi niyet yoktur, diplomaside çıkarlar vardır. Biz eğer bu gerçekleri görmezsek ve bu konuda tutarlı politikalar izlemezsek sonunda kaybederiz. Ermenistan'da bir protokol imzalıyoruz gizli görüşmelerden sonra açıyoruz bakıyoruz ki Türkiye'nin tezlerini yansıtan tek cümle yok, Ermenilerin her istekleri var. İşte bu protokolleri dayatıyorlar yabancı ülkeler.

Çare; cumhuriyetin fabrika ayarlarına dönmek. Ne diyordu? Cumhuriyetin fabrika ayarları bütün komşu ülkelerinizle tek tek iyi ilişkiler kuracaksınız fakat aralarındaki çatışmalara karışmayacaksınız, iç politikalarına karışmayacaksınız. Bu noktada biz şimdi bütün çatışmaların içindeyiz boğazımıza kadar. Komşu bir ülkeyi devirmek isteyen silahlı kuvvetlere açıkça destek veriyoruz, cumhuriyet tarihinde örneği yok.

Cumhuriyet o kadar sağlam temellere dayalı olarak kurulmuş ki bu temel ilkelerden ne kadar çok uzaklaşırsak o kadar kaybederiz.

Cumhuriyetin ilkelerine ne kadar çok sahip çıkarsak o kadar çok kazanırız.

Eğitim-iş

Gericiliğe, Bölücülüğe ve Irkçılığa Karşı
Emek Dayanışması

NEDEN ANAYASA YAPILAMAZ?

Mart-2016

Sahibi: Veli DEMİR (Eğitim-iş Genel Başkanı)

Yayın Yönetmeni: Dilek YURDUGÜL (Genel Basın Yayın Sekreteri)

Grafik: Hakan ÇELİKARSLAN

Baskı:

Türkiye şöyle bir soruyla karşı karşıyadır.

“Ey halkım sen özgür, hür bir yurttaş olarak mı hayatına devam edeceksin, yoksa bir kişinin sana emrettiklerine uyan bir kul mu olacaksın?”

Sabih KANADOĞLU

Onursal Cumhuriyet Savcısı

Türk Hukuk Kurumu Başkanı

*Cumhuriyet o kadar sağlam temellere dayalı olarak kurulmuş
ki bu temel ilkelerden ne kadar çok uzaklaşırsak
o kadar kaybederiz.*

*Cumhuriyetin ilkelerine ne kadar çok sahip çıkarsak
o kadar çok kazanırız.*

Onur ÖYMEN

Emekli Büyükelçi

CHP Eski Milletvekili

Eğitim İş

EĞİTİM VE BİLİM İŞGÖRENLERİ SENDİKASI

Ziya Gökalp Caddesi, Ataç 2. Sokak 43/4 Kızılay-Ankara

Tlf: 0 312 434 12 06 e-posta: iletisim@egitimis.org.tr